

IVANA PLEHINGER

*Ono što ostaje,
uvek ljubav je*

Kako nastaviti radosno kroz život nakon što
doživite bolest i ostanete bez onih koje volite

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

SADRŽAJ

Zahvalnica čitaocu (umesto uvoda)	7
Zbog tebe ostavio bih sve	13
Moždani. Udar ili Dar?	17
Čuva me neko – znam, to si ti	31
Tuga me noćas dotakla rukom što osmeh ubija	47
Ovo mi je škola, drugi put ću pametnije	59
Izađite na vlastite izbore!	67
Nigdar ni tak bilo da ni nekak bilo	73
Spremam police, praznim ladice: menjam se	91
Lepa bez duše?	101
Oči pune ljubavi	119
Čini se da je oprostila najteža reč	131
Moje desno stopalo	139
Pristao sam, biću sve što hoće... ..	149
Život na pauzi	161
Dete sreće	175

Zahvalnica čitaocu

(umesto uvoda)

Dragi moji,

Ovu knjigu počinjem zahvalnicom, zato što sam uverena da nam sve dobro u život dolazi iz zahvalnosti, ponajviše sreća, a nikako obrnuto, kao što često pogrešno mislimo. Dakle, hvala vam što sada upravo ovu knjigu držite u rukama. U njoj se nalazi moja priča. Delim je s vama zato što osećam da ćete iz ovih iskrenih redaka uvideti da, ako sam ja nakon svih životnih tuga, koje me prate još od detinjstva, uspela da iz svake od njih isplivam još veća, snažnija i radosnija, to sigurno možete i vi! U ovoj knjizi pronaći ćete načine kako da se poput mene nosite s tugom koju u životu ne možemo izbeći, za razliku od patnje, koja

je stvar našeg izbora. Srećom, svaki dan imamo divnu priliku da izaberemo kojim putem želimo da nas život vodi. Posle svega, moj put je ipak put radosti i pokušaću da vas uverim da smo na ovaj svet svi došli da bismo se radovali, samo što smo to negde usput zaboravili. Ne verujem da ste ikada videli zabrinutu ili depresivnu bebu, jer s radošću smo nastali, s radošću smo se rodili, s radošću bismo trebali i otići s ovoga sveta, ostavivši radost svojoj deci u nasleđe.

Postoji veliki razlog zašto upravo ovu knjigu držite u rukama. To nije jedna od onih knjiga u kojima poznate osobe istresaju svoje uspehe i jade na papir, kako bi raskrinkale svoje kolege ili svoju profesiju i obračunali se sa svojim donedavnim bližnjima. A ako već nije reč o takvoj knjizi, možda ćete se pitati šta imam da kažem, ukoliko ste me pratili preko medija, kojima je moj život često bio dosadan zato što je u njemu nedostajalo razvoda, skandala i podmetanja.

Ova knjiga je nastala u meni nakon što je u mom domu, na mojim rukama, preminuo moj Tata, nakon što sam preživela moždani udar u trideset devetoj godini i konačno shvatila da su svi udarci u mom životu zapravo moji najveći darovi. Uprkos svakoj od tih nedaća, ja ću vas, dok u meni

ima glasa, uveravati da je život predivan i da je uvek samo dobro pred svima nama. Ovo je knjiga koja me je spasla od straha i tuge, koja mi je svojim nastankom vratila veru u život svakim svojim retkom i iskreno verujem da će pomoći svakome ko odluči da je pročita i neke od zamisli o kojima pišem uvede u svoju svakodnevicu. Na ovim stranicama ispričaću vam svoju priču, ali mnogo važnije – ispričaću vam i vašu buduću radosnu priču. Nastojaću da vam prenesem šta sam sve naučila, pokušavajući da hrpu pepela, koja je nakon svih tih strahova, tuga i bolesti ostala od mene, ponovo pretvorim u pticu feniks, u *malu pticu nebesku** kakvom me pamte. Ono što sam usput saznala jeste da svi imamo krila, ali da mnogi od nas ne znaju da krila služe za let. Dugo ni ja to nisam znala. Danas znam da je sigurno da ćemo svi umreti, a da nije sigurno da ćemo svi živeti. Tešim sebe da sam ja naučila da živim, iako mi je za to trebalo četrdeset godina. Volela bih da vas moji problemi, iskustva i borbe nauče da živite još bolji život. Zato sam odlučila da neka od svojih najvrednijih životnih iskustava i spoznaja podelim s vama. Američka spisateljica Maja Andželou tako sjajno kaže: „Kada dobiješ – daj. Kada naučiš – pouči.“ Budući da

* Naziv prve Ivanine pesme koja je za kratko vreme osvojila srce publike.

sam u životu primila toliko neprocenjivih darova, vreme je da ih prosledim dalje, a imala sam i sreću, spletom raznih životnih okolnosti, da učim od najvećih učitelja i da to znanje primenjujem kako bih uspela da s osmehom prođem kroz sve svoje tuge. Vreme je da to što sam naučila ovim putem prenesem i vama. Zato sam ovu knjigu, koja je nastala kako bi mi pomogla i iscelila me, odlučila da objavim kako bi pomogla svima koji dođu u dodir s njom. Sigurna sam da će vas neke misli i ideje, za koje osećam da nisu došle od mene, nego kroz mene, podstaći na neku vrstu promene. Ta promena vam se već događa, ali verovatno je niste u potpunosti svesni. Izuzetno sam počastvovana i zahvalna što će moja mala nit pomoći u tkanju predivnog platna najlepših boja, koje su možda sada još skrivene u vama. Ako ovog trenutka mislite da su vaše boje sive, verovaću da je moj zadatak obavljen ukoliko na kraju ove knjige ono što ste zapravo VI zablista u vašim najlepšim bojama, u bojama ljubavi, jer ono što ostaje, uvek ljubav je!

Hvala vam od srca što ste odlučili da deo svog životnog putovanja provedete uz ovu knjigu.

S poštovanjem,
Ivana Plehinger

Ono što ostaje, uvek ljubav je

 Ivana Plechinger 08. фебруар 2015. у 12:19 · 🌐 · 🌐 👍 Свиђа ми се страница ...

Moj Tata...
Pun ljubavi, veseo, optimističan, srčan, strastven, darežljiv, osjećajan, brižan, predan, zaljubljen u matematiku, glazbu, nogomet, Slavoniju, veselo društvo, svoju djecu i unuke. Tako sam sretna što je bio moj i što sam bila njegova i tako beskrajno tužna što ga više nema... Još jučer Vigo ga je učio svirati ukulele. Bila je to nažalost zadnja lekcija Profesore... Al ono što ostaje uvijek ljubav je ❤️

👍 Свиђа ми се 💬 Коментар 🔗 Подели 🌐

Ivana Plehinger

Ivana Plehinger
10. фебруар 2015. у 15:04 · 🌐 · 🌐

Dragi moji,
Ovaj petak u 15h na Našičkom groblju oprostit ćemo se od moga Tate...
Hvala vam svima i znanima i neznanima na svakoj poruci ljubavi i brige koju ste mi uputili. I ako vam iz ove tuge mogu prenijeti jedinu stvar koja mi daje mir - recite svima onima koje volite koliko ih volite i koliko ste im zahvalni na svemu što za vas predstavljaju u vašem životu. Al sada. Još dok su pored vas... Ja sam imala tu sreću da je moj Tata otišao znajući koliko ga volim i koliko sam zahvalna na svemu što mi je pružio. Toliko sam sretna zbog tog. Da. Intimno je ovo. Vrlo. I znam da će nekima ići na živce što ovako stavljam srce na dlan na ovom mjestu. Razumijem i to. Al ima među vama onih koji će uzeti telefone u ruke, ili još bolje poći k svojim i širiti ljubav. E zbog vas ovo pišem i u vaša jedra dobar vjetar šaljem i vama je sve jasno 😊
A SVE vas pozdravljam,
Od srca Ivana ❤️

© Hana 12.6.1996.

👍 Свиђа ми се 💬 Коментар ➦ Подели 🌐

Od tog dana počele su da teku iz mene reke reči...
Odvažila sam se da ih zapišem.

Zbog tebe ostavio bih sve

Pre nekoliko godina isteklo je Tati životno osiguranje, pa je rešio da taj novac potroši na brata i mene, „da se konačno obučete ko ljudi, da si kupiš neke lepe čizme i kaput, ha, Ivana, šta kažeš?“

Gledam ga, na njegovom licu je onaj cerek „e baš sam te iznenadio“ i čeka odgovor.

„Znaš što, fućka mi se za kaput, ajmo nas troje nekamo otputovati. Kad smo to poslednji put učinili? Otprilike nikad!“, sama odgovorim na svoje pitanje i znam da već putujemo, zasad u mislima, ali već smo tamo. Kratko smo većali. Budimpešta!

Ni gadan stomačni virus dva dana pre polaska nije me sprečio da otputujem. Kasna jesen, hladna ali sunčana, grad je prerano okićen božićnim ukrasima, a mi srećni, pravimo se kao da je sve to baš nama u čast! Bili su nas puni i Budim i Pešta, razbacali su se Plehingeri onako glasno, kako samo oni to znaju, posvuda! Zadivila nas je pozlačena Opera, u kojoj sam krišom pevajući (e jeste bilo krišom!) proveravala „da l' se dobro čujemo?“, raskopčala se dugmad na pantalonama u Viteškom restoranu, „ma možemo mi to sve pojesti“, hvale se ova dvojica, a ja samo fotkam, pamtim i uživam...

Sutradan, dok smo se u centru grejali kvanim vinom, Tatu je zasvrbeo ostatak novca. Ostalo je još, treba i to potrošiti.

„Evo tu je C&A, super su ti tamo puloveri!“, vuče nas, a kad on nešto zacrta, ne postoji dovoljno snažna gumica koja bi mogla da obriše silinu njegove ideje. I prvi put sam ušla u tu prodavnicu. Kupila sam mnogo više od jednog pulovera. Sve ih nosim i danas...

Često me je hvalio da sam pametnija od njega, da bi on samo „korisno“ trošio taj novac, a ovako sve troje imamo uspomenu za čuvanje u nama svetoj fioci pamćenja,

pospremljenu zauvek, da ih sigurne od zaborava možemo vaditi jednu po jednu kad god želimo da se radujemo.

I sad je vadim. Prvi put je otvaram nevoljno, preplašena.

Hrabrim sebe onom „biti hrabar ne znači ne bojati se, nego suočiti se sa strahom bez obzira na to što se bojiš“...

I polako izvlačim fioku sećanja s natpisom *Budimpešta, jesen 2011*. Opire se ona škripeći, opirem se i ja drhteći, ali vučem. Znam da moram, treba mi to sećanje, ta doza naše radosti...

I izleću slike, rečima ih slikam i onde smo, opet se radujemo. Brišem tužnu misao „nikad više“ i prekrajam je u srećnu „tako sam radosna što jesmo“.

Nemojte žaliti za onim što niste uspeli da doživite s ljudima koji više nisu sa nama. Radujmo se zbog svih lepih stvari koje JESMO zajedno doživeli i proživeli dok smo još tu, ne zaboravimo ih doživljavati i proživljavati što više.

Neka fioka sećanja bude toliko puna da se jedva zatvara. Tada ćete morati da izmislite novu...

* * *

Dan uoči Tatinog sprovoda pomislila sam kako mi treba još jedan crni pulover, kako bih mogla da se presvučem posle ceremonije. Gde ću to da nađem? „U C&A“, naravno da mi šapuće neki glas. Ušla sam u prodavnicu. Napravila sam samo četiri koraka kad se iz zvučnika čula pesma o jednome gradu. Toliki su gradovi opevani...

Ali iz ovog zvučnika baš tada se orila pesma o Budimpešti. Naglas se smejem, ljudi me čudno gledaju dok pevušim:

*My house in Budapest
My hidden treasure chest
Golden grand piano
My beautiful Castillo
For you I'd leave it all!*

I naglas kažem: „Pa dobro, ne moraš biti baš tako doslovan. Ali hvala ti...“

Mogla sam umesto naše Budimpešte imati nov kaput. Danas, kad nosim stari, smešim se, u glavi mi svira *Budapest* i otvaram fioku koju kao da svaki sledeći put podmazujem svojom radošću, pa kad je otvaram, primećujem sve tišu škripu i slabiji otpor.

Ali ipak mi je kupio čizme posle nekoliko meseci, krišom. :)

Moždani. Udar ili Dar?

Jesen 2012, nedelja ujutro. Kod mene to, čini se, uvek mora biti nedelja. Probudila sam se i, još snena, vireći kroz trepavice, znam šta je bitno: „Gde mi je mobilni?“ Sagnem se da izvučem punjač iz struje i odjednom mi se zacrni svet. Ne boli me i ne vrti mi se u glavi. Samo znam da ne znam gde sam. Znam da sam negde u svojoj kući, ali ne znam da sam dva metra od mesta gde mi ljubav spava. Nekako u tom crnilu ugledam crne stepenice i pomislim: „Tamo ću sesti i vikati kako bih ga dozvala, kod stepenica je uvek akustično.“ Akustike se setim, ali ne i da je tako blizu da bi me čuo i da sam šapnula. Na stepenicama prvi put to voljeno ime uzvikujem sa strahom. On je dojurio. Iz mene

izvire bujica – i suza i reči: „Nešto ne valja. Crno mi je pred očima, nisam znala gde sam, vozi me u hitnu! Gde je kupatilo?“ Čudno me gleda jer su vrata kupatila gotovo iza mojih leđa. Ali podigne me.

„Odvedi me do ogledala.“ Pred ogledalom se ko zna kako setim svih mejlova koje sam dobijala na temu „moždani udar i kako ga prepoznati“. Dotaknem vrh nosa. Mogu. Dižem ruku u vazduh. Mogu. Nasmešim se, osmeh je isti u uglovima usana. Mogu. Uf, super, znači, nije moždani!

Ne mogu da se obučem sama, ne prepoznajem svoju garderobu, za nekoliko minuta urušila se jaka Ja koju sam ciglu po ciglu zidala godinama. On me oblači, a ja plačem i govorim da više volim kad me skida... Smejemo se, uplašeno prvi put. Čudan osećaj. Jurimo autom do bolnice. On vozi, ja jecam.

„Ne boj se, lepotice.“

„Ali ovo je strašno! Znam kuda me voziš, ali ne prepoznajem nijednu ulicu.“ U tom crnom tunelu mog trenutnog pogleda na svet postoji samo mali otvor onog što je do pre pola sata bilo moje vidno polje. Drži me za koleno dok juri, a ta ruka priča sve što treba da čujem. Slušam je i plačem.

Nekako dođemo do hitne. Vrlo brzo dolazi i dr Ljubazna. Pažljivo sluša ono za šta ja umišljam da je moja kontrolisana panika.

„Imate li migrene?“

„Imam, al' mislim da to nije to. Obično, kad je imam, pojavi se svetlucanje, nešto što izgleda kao da mi neko pred očima izvodi lajtsou, to traje petnaestak minuta. Onda mi je neko vreme dobro, a nakon toga me jako boli glava. Al' dobro je to svetlucanje, najavi mi migrenu i tada znam da treba da popijem tabletu, da me ne bi bolelo jako. Doktoro, imam osećaj da ovo nije migrena. Crno mi je pred očima, ništa me ne boli me i nisam mogla da se orijentišem u vlastitoj kući!“, reči straha samo jurcaju iz mene, kao da mi svojom brzinom mogu pomoći.

„Hitno idite na magnetnu rezonancu, ali znate, nedeljom ne radi...“ (Baš je nezgodno kad te strefi nedeljom! Trebalo je bolje da planiram kog dana ću dobiti moždani...) „Al' možete na CT“, ljubazno će dr Ljubazna i odmah me je priključila na aparat koji ne pokazuje ništa konkretno. Ležim u nekom boksu satima, Bruno je uz mene, deca su, srećom, zbrinuta kod njegovih i ne govorimo nikome ništa. Tatu ne zovem jer ne znam šta da mu kažem, samo ću ga preplašiti. Zvaću ga kad budem znala. Dosadilo mi

je da samo ležim, i dr Ljubazna koja svako malo dođe da pita da li mi je bolje, a nije, i nada se da imam neku vrstu migrene, a ja tešim sebe da je sigurno tako i potpišem da na svoju odgovornost idem kući. Dr Ljubazna me moli da se sutra vratim s uputom za magnetnu rezonancu, kako bi me hitno pregledali, zato što će magnetna vernije pokazati šta mi se dogodilo. Na kraju dodaje da je obavezno potražim kako bi saznala da li mi je bolje, biće dežurna i sutra ujutro.

„Hvala vam...“

Nagovaram sebe da se naviknem na činjenicu da sada „vidim“ zapravo znači da baš i ne vidim. Bruno me vodi za ruku. Prvi put tu nema romantike. Njegova ruka mi treba kao štaka, da me vodi bolnicom, a ne parkom. Umesto našim ulicama, ovog puta podruku šetamo bolničkim hodnicima, kako glavom ne bih pokupila neki nepoznati zid i povela ga s nama u šetnju.

Tad nekako nazovem tatu. Zabrinut je dok me sluša: „Ako je ovo zaista migrena, potpuno je drugačija i predugo traje. A može, kažu, i do nedelju dana da bude ovako. Ma proći će!“, lažem, i on zna da lažem, ali odgovara nam ova bela laž, da bar malo osvetli i moje i njegovo crnilo.